

Ветеран війни і праці, голова регіональної Ради ветеранів війни і праці, почесний залізничник і донор України Галина Степанівна Серкова народилася у рік, який увійшов у світову історію як одна з найтрагічніших дат людства – початок Другої світової війни. Власне страшна війна стала головною у її спогадах про важке дитинство, що збігло в селі Вигнанці Холмського району Люблінської області (Польща) у селянській сім'ї. На все життя запам'яталося, як уночі німці спалили сусіднє село: у небі палала велика заграва. А собаки несамовито гавкали...



– Бабуся тримала мене на руках, – згадує Галина Степанівна, – мама тримала на руках молодшу сестру, щоб будь-якої хвилини тикати, але все минулося – наше село не постраждало. А ще не зникає з пам'яті високий на зріст

німець, який під час окупації періодично заходив до хати і голосно вигукував: “Млеко, яйка...” Я завжди з переляку ховалася під стіл і сиділа там, поки німець, грюкаючи бідонами, не зникав за дверима. У грудні 1944 року, коли від загарбників звільнили Польщу, нашу родину перевезли у Запорізьку область, лише у 1946 році сім'я переїхала в село Розваж Острозького району Рівненської області. Там я закінчила семирічку і в 1953 році вступила до Львівського технікуму залізничного транспорту. По закінченні технікуму отримала скерування на роботу в Рівненське відділення Львівської магістралі, де першою в родині розпочала роботу на залізниці. У 1962 році вийшла заміж за бригадира колії Анатолія Серкова, у 1963 році у нас народилася донечка Наталочка. На жаль, сімейне щастя не було тривалим,

“Із любові, праці й милосердя зітканий рушник мого життя...”

бо чоловік передчасно пішов із життя. Мій залізничний шлях проліг через станції Кам'яниця-Волинська, Смига, Рівне, де працювала черговою, очолювала станцію Михайлівка, із 1969 року працювала поїзним диспетчером II-го і I-го розрядів, а з 1980-го – поїзним диспетчером I-го класу Рівненського відділку.

За сумлінну працю на залізниці впродовж 39 років, високий професіоналізм Галина Серкова неодноразово отримувала заслужені нагороди від керівництва, у тому числі і знак “Почесний залізничник”, який отримала у 1987 році від Міністерства шляхів сполучення СРСР.

Після виходу на заслужений відпочинок у 1997 році Галина Степанівна продовжувала цікавитися життям залізниці, брала активну участь у громадській діяльності і з березня 1999 року була обрана головою регіональної Ради ветеранів війни та праці Рівненської дирекції залізничних перевезень, а одночасно цього ж року стала членом ради

Об'єднання ветеранів війни і праці Львівської магістралі. Із 2001 року Галина Серкова – член Рівненської обласної Ради ветеранів війни і праці.

Працюючи на громадських заходах, Галина Степанівна організовує роботу з виконання запланованих заходів у 33-х первинних ветеранських організаціях. Вона постійно підтримує зв'язок із підлітними ветеранами, цікавиться їхніми потребами та здоров'ям, не забуває привітати з нагоди особистих урочистих дат та державних свят. Як волонтер відвідує тяжко хворих, самотніх і немічних ветеранів у лікарні і вдома. Часто організовує зустрічі ветеранів із молодими залізничниками. Щороку за її ініціативи ветерани відвідують із екскурсіями різні історичні місця і святині.

Нині літопис залізничної династії продовжує донька Галини Степанівни Наталія, яка працює на залізниці вже не один десяток років. Спочатку була черговою по станції Обарів, потім – інструктором Рівненської дитячої залізниці

і от уже чотири роки очолює Малу залізницю на Рівненщині. Внук Дмитро нині вчиться в 10-му класі і теж має намір після закінчення школи обрати залізничний фах. Таке рішення хлопчина прийняв, слухаючи цікаві розповіді бабусі про специфіку роботи на залізниці, порядок і сувору дисципліну, яких повинні дотримуватися всі залізничники.

А на початку цього року, коли Галина Серкова зустріла своє 75-річчя, голову регіональної Ради ветеранів війни і праці Рівненської дирекції залізничних перевезень знайшли чергові заслужені нагороди – Почесна грамота від голови ради Об'єднання ветеранів війни і праці Львівської залізниці Рудольфа Павлика та відзнака “Почесний ветеран України”, яку від Організації ветеранів України вручив голова Рівненської обласної Ради ветеранів Олександр Ковальчук. Та найбільшим подарунком із нагоди дня народження стали для Галини Степанівни щирі привітання від колег, друзів і родини.

Микола ТРУШЕВСЬКИЙ

Поверхи нашої долі

З історії будівельного управління №3

Днями виповнилося 70 років від часу заснування управління будівельно-монтажних робіт і експлуатації цивільних споруд №3. Підрозділ був створений 8 травня 1944 року з метою відбудови залізничного господарства і називався УБВР (управління будівельно-відбудовних робіт). Колектив підприємства був створений із розформованих партизанських загонів, що діяли на території Рівненщини та Волині під час Великої Вітчизняної війни. Таким чином колишні партизани змінили зброю на лопати, лом, кельми і взялися за відбудову. Колектив налічував понад 3,5 тис. працівників, на той час це була напіввійськова будівельна організація.

Територія обслуговування простяглася від станції Красне до Олевська, Ковеля і аж до кордону з Білорусією. Перше завдання полягало у відновленні в усіх цих напрямках колії, зруйнованої під час війни. Відновивши колію, залізничні будівельники взялися за спорудження вокзалів і станцій, пізніше почали споруджувати житлові будинки. Згодом звели споруди депо у Здолбуніві, Ковелі та Сарнах.

Спочатку основна база будівельників знаходилася на станції Здолбунів, а в 50-х роках передислокувалася на станцію Рівне. Згодом були сформовані виконробські пункти у Здолбуніві, Ковелі та Сарнах.

Із появою нової техніки та механізації почалося будівництво багатоквартирних будинків аж до 14-ти поверхів. Завдяки самовідданій праці будівельників поступово виростили житлові мікрорайони для залізничників на станціях Здолбунів, Рівне, Ковель, Сарни та багато інших споруд.

Оскільки основна база будівельного управління знаходилася в Рівному, місцева влада часто доручала залізничним будівельникам зведення різних

споруд у місті. Так з'явилися головний корпус академії водного господарства, будинок АТС на майдані Незалежності, школа №19, школа-інтернат №32, будинок ДТСАФ, цегельний завод та багато інших. До 700-річчя міста колектив збудував мототрек. Це єдина споруда в регіоні, яка за високу якість була відзначена державною нагородою.

Працівники управління брали участь у будівництві житла для переселенців із чорнобильської зони, допомагали колегам будувати соціальне житло для ветеранів залізниці, працювали у будівельних загонах, які зводили житло у Ташкенті та Спітаку, що потерпіли від руйнівних землетрусів.

Великий обсяг робіт рівненські будівельники виконали під час електрифікації дільниці Здолбунів–Луцьк–Ковель.

До 40-річчя створення БУ-3 було відкрито музей бойової та трудової слави підрозділу, у якому нині відтворено весь шлях колективу і його досягнення за 70 років праці. А це не лише об'єкти, але й люди, віддані своїй справі. У різні роки підрозділи очолювали С. Ніколаєв, М. Пейдус, Г. Селіванов, П. Карасьов, С. Єлін, І. Ваврисюк, М. Чемеров, Т. Меженний, В. Іванюк, І. Слободян, В. Загладнік, В. Наконечний, В. Неверенчук. Варто згадати і виконробів, які керували будівництвом: А. Яремчук, З. Вознюк, Г. Гурський, М. Мішковець, А. Юрчук, І. Поліщук, В. Арюпин, В. Заєць та ін.

За високі трудові досягнення понад 20 будівельників БУ-3 нагороджені державними нагородами, серед них є заслужені будівельники України та почесний залізничник.

Нині колектив підприємства переживає нелегкі часи, але будівельники не втрачають оптимізму, адже обрали собі професію, яку високо цінують і повсякчас потребує суспільство.

Іван ВОЙДИЛО, ветеран праці БУ-3, колишній голова профкому

Василь Петрик мріяв бути столяром



Професіоналів у будівничому ремеслі багато. Не бракує їх і серед залізничників, як-от Василь Петрик – столяр управління будівельно-монтажних робіт і експлуатації цивільних споруд №5, який віддав улюбленій справі на залізниці понад 30 років.

Ще маленьким хлопчиком він вирішив, що коли виросте, то буде працювати на залізниці і обов'язково столяром. Тож коли підріс, пішов обраним шляхом – після закінчення школи навчався в Хустському професійно-технічному училищі №10, а після закінчення прийшов на залізницю.

Для нього робота столяра – це насамперед творчий процес. Із роками відшліфувався навик, прийшов досвід, та головне, що задоволення від роботи не зникає. Головним секретом його успіху в цій професії є терпіння, бажання трудитися і вдосконалювати свої навик, адже застосування новітніх технологій потребує серйозних знань.

Звичайно, на роботі не завжди складається все гладко. Інколи доводиться працювати в непростих умовах: у дощ, холод чи спеку. Траплялися у роботі і досить непрості випадки, але Василь Петрик завжди знаходив мудре рішення та вихід зі складного становища.

У вільний від роботи час Василь Михайлович теж займається улюбленою справою – розведенням кролів. Майже щороку вирощує понад 100 вуханів. І на городі є все, що треба, а гарний сад радує господаря щедрими врожайми. Та й сусіди тішаться, бо переконалися, що за будь-якої потреби Василь Петрик ніколи не відмовить, завжди допоможе.

Іван КОЗАК, смт. Королево

ЗАСНОВНИКИ:
управління Львівської залізниці та дорпрофсож
Ресстраційне свідоцтво
КВ № 1252.
Редактор
Ігор ПАРАЩАК
тел. 226-32-97
факс. 226-41-83
Заступник редактора
Андрій ВЕЗДЕНКО.....226-26-10

Відповідальний секретар
Галина КВАС.....226-25-67
Коректор
Андрій КОСЮРА.....226-32-03
Кореспонденти:
Ольга ПАДКОВСЬКА.....226-01-65
Олександр ГЕРШУНЕНКО.....226-37-83
Оксана ПОДОЛЬСЬКА.....226-39-34
Тетяна БАЛЛА.....226-59-27
Оксана ЛОЖ.....226-36-23
Лілія БАРАНИЧ.....226-37-80
Бухгалтер Тетяна АНДРУШКО.....226-46-80

Львівський залізничник

Адреса редакції: 79000 м. Львів, вул. Гоголя, 1.
E-mail: lz@railway.lviv.ua

ГС ДТГО “Львівська залізниця”
Р/р 260000092670
Код ЄДРПОУ 20851444 МФО 325956
ЛФ АБ “Експрес-Банк”

Індекс газети 30223.
Виходить щоп'ятниці.
Тираж 39 518.
Замовлення 548.
Зверстано у комп'ютерному центрі редакції газети “Львівський залізничник”.
Комп'ютерна верстка
Антоня БЕГЛЯРОВА 226-38-15.
Склад редакційної колегії:
Ігор Паращак, Андрій Везденко, Галина Квас, Олександр Гершуненко, Андрій Косюра.

Точка зору авторів може не збігатися з позицією редакції.
Передрук текстових чи візуальних матеріалів газети можливий лише з письмового дозволу редакції. Редакція залишає за собою право скорочувати і редагувати надіслані матеріали. Рукописи та листи авторам не повертаються. Листування із читачами ведеться лише на сторінках газети При цитуванні посилання на газету “Львівський залізничник” обов'язкове.
Газету віддруковано у “Видавничому Домі “Високий Замок”.